

Eller jeg minder f. Eks. om vore Hospitalsforhold herhjemme . . .

Formanden: De kunne ikke omtales ved denne Sags Behandling.

Sabroe: Jeg ved meget godt, at i Tilfælde af, at den højtærede Konseilspræsident eller de ærede Herrer af Ministeriet eller nogen af deres Familiekrede blive syge, saa er der ikke Hospitalsnød eller Lægenød for dem, de komme ikke i Trang for Helbredelses- eller Styrkelsesmidler . . .

Formanden: Det ærede Medlem maa holde sig til den foreliggende Sag.

Sabroe: Mine Herrer! Tusinder og atter Tusinder i dette Land, for hvem det gælder blot at skaffe sig den fornødne Lægehjælp, Medicin eller det fornødne Hospitalsophold, tvinge De til at gaa til . . .

Formanden: Jeg maa vedblivende anmode det ærede Medlem om at holde sig til Sagen.

Sabroe: Og ude i den højtærede Konseilspræsidents Valgkreds . . . . .

Formanden: Jeg kalder det ærede Medlem til Orden!

Sabroe: Ærede Medlemmer ville erindre, at under den Forsvarsagitation, som var oppe forud for de sidste Valg, blev der saavel fra Højres Side som fra de saakaldte forsvarsvenlige Kredse indenfor Venstre slaaet paa, at der var Fare for en Krig mellem England og Tyskland. Man argumenterede ud fra, hvad den militaristiske, engelske Alarmpresse havde skrevet om en saadan Konflikt. Nu er imidlertid Forholdet dette, at denne Konflikt ikke eksisterer mere, at selve den Presse, som herhjemme forkyndte, at der var en saadan Fare, erklærer, at den er der ikke. Jeg skal blot henvisse til, at et af Regeringens Blade, nemlig „Dannebrog“, for nogen Tid siden sagde om det engelske Højre, at det „tog Hær- og Flaadeagitationen i sin Tjeneste og gennem den vidd udbredte Alarmpresse snart sagt slog denne Sag op til et Spørgsmaal om Liv og Død for Gammel-England og det britiske Verdensrige“. Men nu er denne Højreagitation fuldstændig slaaet ned, eksisterer ikke, og selve det engelske Højre, som søgte at

skabe sig politisk Opsigt ved den Tale om Krig mellem England og Tyskland, er trængt saaledes op i en Krog, at det ikke tør tale derom. Saa skriver det danske Regeringsblad videre: „Naar denne Bevægelse efterhaanden er ebbet ud og har vist sig ubrugelig i Længden som Parti-vaaben, er Grunden simpelt hen den, at den var *kunstig*. Dens Forudsætning var den berømte „uundgaaelige Krig med Tyskland“ og Invasions-Spøgelset. Men Krigen og Invasionen manglede Fodfæste i Virkeligheden; England og Tyskland, mellem hvilke der ikke er saa meget som en Tomme omtvistet Jord, skulde føre Krig om „Kejserens Skæg“ eller det, der er endnu mindre; men paa et saadant Grundlag, paa den Tankegang, at de to Folk af samme Race blot for Fornøjelsens Skyld skulde ruinere hinanden politisk og økonomisk, kunde den rejste Panik ikke holde sig ret længe.“

Det var nu „Dannebrog“, Regeringsorganet, som skrev dette, det samme Blad, som forud for Valget erklærede, at den Fare var til Stede, som det engelske Højre havde peget paa, og det var til Dels paa Grundlag af denne Fare, som i Virkeligheden ikke eksisterede, at det lykkedes Forsvarsvennerne at rejse saa mange Stemmer, som de gjorde.

Sandheden er i Virkeligheden den, at efter at den højtærede Konseilspræsident som Rigsdagsmand forlod dette Ting, er der ude i Europa foregaaet en Udvikling, som i endnu højere Grad end den, der foregik tidligere, befæster Troen paa, at vi ikke behøve at frygte nogen Krig her i Europa. Det staar for mig saaledes, at det Udslag af Brødersind, som vi have været Vidne til i den sidste Tid derved, at Arbejderne i alle Nationer ere komne deres svenske Brødre, de strejkende Arbejdere, til Hjælp, indeholder et mægtigt Vidnesbyrd om det nye Europa, som er ved at danne sig. De 200,000 Kr., som danske Arbejdere i den sidste Tid have sendt over til Sverige, betyder meget mere for os end de over 1,000 Mill. Kr., som vi siden 1864 have givet ud til Militarismen. Vi have skabt os Venner i Sverige, blandt den store intelligente Arbejderklasse, Forbundsfæller, Kammerater, som i det Øjeblik, der i Virkeligheden skulde være Fare for Danmark, ville være parate til at sige til Europa: Der lever et lille, godt og udmærket Folk, besjælet af sandt Brødersind, og det Raab, som den svenske Arbejderklasse vil rette til Europas Arbejderklasse, vil blive besvaret. Men den